

Зразки перекладів

1. «В пошуках Аляски» — Автор: Джон Грін

Оригінал (100-150 слів):

So she became impulsive, scared by her inaction into perpetual action. When the Eagle confronted her with expulsion, maybe she blurted out Marya's name because it was the first that came to mind, because in that moment she didn't want to get expelled and couldn't think past that moment. She was scared, sure.

But more importantly, maybe she'd been scared of being paralyzed by fear again.

"We are all going," McKinley said to his wife, and we sure are. There's your labyrinth of suffering. We are all going. Find your way out of that maze.

None of which I said out loud to her.

Not then and not ever. We never said another word about it. Instead, it became just another worst day, albeit the worst of the bunch, and as night fell fast, we continued on, drinking and joking.

Переклад:

Тож вона ставала імпульсивною, відчуваючи страх від своєї бездіяльності, який змушував її постійно діяти. Коли Орел пригрозив їй виключенням зі школи, вона, мабуть, вимовила ім'я Марії тому, що воно було першим, що спало їй на думку, адже в цей момент вона не хотіла, щоб її виганяли зі школи, а мислити ясно вона не могла. Вона була налякана, це факт.

А ще важливіше те, що вона, мабуть, боялася знову опинитися паралізованою страхом.

«Ми всі йдемо», — сказав Маккінлі дружині, і це дійсно правда. Це і є той самий лабіринт страждань. Ми всі йдемо. Знайди вихід зі свого лабіриту.

Але нічого з цього я не сказав їй.

Ні тоді, ні пізніше. Ми ніколи більше не згадували про це. Але цей день став ще одним із найгірших, можливо — найгіршим, і коли ніч уже насувалася, ми продовжували пити і жартувати.

2. «Нормальні люди» — Автор: Салі Руні

Оригінал (100-150 слів):

Connell is silent again. He leans down and kisses her on the forehead. I would never hurt you, okay? he says. Never. She nods and says nothing. You make me really happy, he says. His hand moves over her hair and he adds: I love you. I'm not just saying that,

I really do. Her eyes fill up with tears again and she closes them. Even in memory she will find this moment unbearably intense, and she's aware of this now, while it's happening. She has never believed herself fit to be loved by any person. But now she has a new life, of which this is the first moment, and even after many years have passed she will still think: Yes, that was it, the beginning of my life.

Переклад:

Коннелл знову мовчить. Він нахиляється і цілує її в чоло.

— Я б ніколи не скривдив тебе, гаразд? — каже він. — Ніколи.

Вона киває мовчки.

— Ти робиш мене справді щасливим, — каже він. Його рука ковзає по її волоссю, і він додає: — Я кохаю тебе. Я не просто це кажу — я справді тебе кохаю.

Її очі знову наповнюються сльозами, і вона їх заплющує.

Навіть у спогадах вона відчуватиме, яким нестерпно напруженим був цей момент, і вона вже зараз це розуміє, поки він триває. Вона ніколи не вірила, що може стати об'єктом чийогось кохання. Але тепер у неї нове життя, і це — його перший момент. Навіть після того, як пройдуть роки, вона все ще буде думати: так, це був початок мого життя.

3. «Голодні ігри» – Автор : Сюзанна Коллінз – Частина I: Жнива

Оригінал (100-150 слів):

Morning brings distress. My heads throbs with every beat of my heart. Simple movements send stabs of pain through my joints. I fall, rather than jump from the tree. It takes several minutes for me to assemble my gear. Somewhere inside me, I know this is wrong.

I should be acting with more caution, moving with more urgency. But my mind seems foggy and forming a plan is hard. I lean back against the trunk of my tree, one finger gingerly stroking the sandpaper surface of my tongue, as I assess my options. How can I get water?

Переклад :

Ранок приносить страждання. Голова розколюється в такт кожному удару серця. Кожен рух віддається гострим болем у суглобах. Я не стрибаю з дерева — я звалююсь із нього. Щоб зібрати спорядження, мені потрібно кілька хвилин. Десь усередині я розумію: щось не так.

Я мала б бути обережнішою, діяти швидше. Але свідомість затуманена, і скласти план надзвичайно складно. Я притуляюся до стовбура дерева, обережно

торкаючись языка, шорсткого, мов наждачний папір, і намагаюся зважити свої варіанти. Як дістати воду?

4. «Ніч у Лісабоні» — Автор : Еріх Марія Ремарк

Оригінал (360–380 слів) :

"She yawned and stretched. All at once she was perfectly relaxed, as though we had been living together for weeks and there was no danger to be feared from outside. So far we had both done our best not to speak of danger. And Helen had asked me nothing about my life in exile. I didn't realize that she had seen through me and already made a decision.

"Don't you want to sleep some more?" she asked. "It was one o'clock. I lay down. 'Can't we leave a light on?' I asked. 'I sleep better that way. I'm not used to the German darkness yet.'

"She gave me a quick look. 'Leave them all on if you want to, dearest.'

"We lay close together. I could hardly remember that once upon a time we had slept in the same bed night after night. It was like a pale shadow, a colorless memory. Helen was with me, but in a different way, with a strange new intimacy.

I recognized only the anonymous things about her, her breath, the smell of her hair, but most of all the scent of her skin, long lost and not yet fully returned, but there just the same, and already wiser than the brain. What comfort there is in the skin of someone you love! How much more intelligent it is than the mouth with its lies!

I lay awake that night and held Helen in my arms and saw the light and the room that I knew and did not know, and in the end I stopped asking myself questions.

Helen woke up once again.

'Did you have many women in France?' she murmured without opening her eyes. 'No more than necessary,' I replied.

'And none like you.' "She sighed and tried to turn over, but sleep overpowered her first and she sank back. Slowly sleep overcame me, too, no dreams came, and toward morning I awoke and every barrier between us was gone. I reached out for her and she came to me willingly. We fell back into sleep as into a cloud gleaming with light, and there was no more darkness.

Переклад :

Вона позіхнула і потягнулася. Раптом вона цілковито розслабилась, наче ми вже кілька тижнів жили разом і ззовні нам нічого не загрожувало. До цього часу ми старалися з усіх сил не говорити про небезпеку. Гелен нічого не питала про моє життя у вигнанні. Я й сам не розумів, що вона читала мене ніби відкриту книгу і вже прийняла рішення.

— Не хочеш ще трохи поспати? — спитала вона.

Була перша година ночі. Я заліз у ліжко.

— Можна лишити світло? — попросив я. — Я так краще спатиму. Ще не звик до німецької темряви.

Вона глянула на мене.

— Можеш залишити хоч усе світло, якщо хочеш, коханий.

Ми лежали притулившись один до одного. Я вже й ледве міг згадати як колись ми спали в одному ліжку щоночі. Це неначе слабка тінь, спогад, що вже почав втрачати свої барви. Гелен була поруч зі мною. Але по-інакшому, з новою незвичною інтимністю.

Я впізнавав лише знайомі, майже анонімні риси — її подих, запах волосся, але перш за все — запах її шкіри, який ще не повністю повернувся, та вже був присутній — і говорив мені більше, ніж міг сказати розум. Яка ж це відрада — запах шкіри коханої людини! Наскільки ж це мудріше за уста зі своїми брехнями!

Я лежав не в змозі заснути, і, тримаючи Гелен в обіймах, дивився на світло в кімнаті, яку я знав, й яку одночасно не міг впізнати. І в кінці кінців, я перестав задаватись питаннями.

Гелен знову прокинулась.

— У тебе багато було жінок у Франції? — прошепотіла вона не розплющуючи очей.

— Не більше ніж було потрібно, — відповів я.

— І жодної такої як ти.

Вона зітхнула і спробувала повернутись, але сон підкорив її і вона знову опустила на подушку. Поволі сон прийшов і до мене також, але снів не приніс. І коли я прокинувся вже ближче до ранку — всі бар'єри між нами повністю зникли. Я потягнувся до неї, а вона охоче притулилася до мене. Ми знову заснули, неначе на хмарі, крізь яку пробивалося світло. І темряви більше не було.